

РЕШЕНИЕ

№ 830

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8789** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) и във вр.с чл. 76б, ал. 1 т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Р. Л., гражданин на И., срещу Решение № 7-Х/29.06.2018г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което последващата му молба рег. № КП-620/26.03.2018г. не е допусната до разглеждане.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и постановено в противоречие с приетото в Решение № 3968/13.06.2018г. по адм.д. 4841/2018г. на АССГ, постановено по негова жалба срещу решение на ДАБ, с което същата последваща молба за закрила не е допусната до производство. Претендира се, че съгласно посоченото решение всички представени към последващата молба документи доказвали съществуването на нови факти по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ, но в обжалваното решение ДАБ изобщо не се е съобразил с това. Счита, че интервюиращият орган не е изяснил всички фактически обстоятелства от значение за издаване на акта, както и че са налице нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение и е налице на нарушение на чл. 35 и чл.58, ал.2 т.4 АПК.

Жалбата се поддържа пред съда от адв. Г., която в ход по същество претендира изцяло и основателността ѝ въз основа на събраните по делото доказателства. От последните било видно, че лице, което е променило религията си, приемайки християнството

може да бъде подложено на сериозни преследвания и гонения, включително застрашаващи живота му, ако бъде върнато в И.. Такива изводи могат да се направят и от представената днес справка, от която е видно, как шериатското право третира подобни случаи, но не може да посочи, дали иранските власти със сигурност знаят, дали той е приел християнството или не. Претендира, че със сигурност от него не може да се очаква, когато се върне в И., да изповядва религията си тихо, както го съветва в своето си решение ДАБ, и което счита за несъвместимо със самата същност на вярата и за съществено обстоятелство. Дори и иранските власти да не са запознати с това, че той е сменил религията си или не, със сигурност това би станало известно във връзка с връщането му там.

Адв. Г. направи и допълнително искане до съда – да постанови нищожност на оспореното решение по съображение, че решението на АССГ, което указва на жалбоподателя да разгледа представените доказателства не е изпълнено не е изпълнено с обжалваното решение на ДАБ. Според адв. Г.: „Това е едно заобикаляне на изпълнението на съдебно решение, което би могло да се повтаря до безкрайност, докато попадне решението на ДАБ в подходящ съдебен състав на АССГ, който да го потвърди.“

Ответната страна – интервюиращ орган към ДАБ, в ход по същество не е взел становище по жалбата, от негова страна чрез юрк. Ч. са представени писмени доказателства – справка на Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ относно положението християните в И. и по-

ПРОКУРОРЪТ представи заключение за неоснователност на жалбата, правилно според него в обжалваното решение е преценено, че не са налице предпоставки на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, в това число и Справка № МД 620/07.09.2018, както и повторно са представени доказателствата към повторната молба за закрила: решение за регистрацията на „Апостолско сдружение Мисията“ от 27.02.2006г., постановено по ф.д. 14324/2005г. на СГС, както и представените към повторната молба доказателства.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Жалбата по делото е подадена чрез адв. Р. от САК с приложено пълномощно. Жалбата до съда е с дата 02.08.2018г., а оспореното решение е връчено на дата 01.08.2019г. , с оглед на което е спазен срока по чл.84 ЗУБ за подаването на жалбата до съда. Съдебното производство по делото е допустимо.

По фактите:

В процесната повторна молба за международна закрила с № КП – 620/26.03.2018г. – на л. 57 от делото, жалбоподателят е посочил, че предходното му производство за закрила е приключило с окончателно решение № 2126/15.02.2018г. по адм.д. 8112/2017г. на ВАС

Повторната молба се основава на следните твърдения:

-Твърди, че представя и моли да бъдат приети нови документи във връзка с доказване

на неговата „активна ангажираност с християнската вяра и разпространението ѝ в Република България“

-Твърди се в повторната молба, на първа страница трети абзац, че след активната и концентрирана ангажираност с християнска общност в България през последните години връщането му в И. би поставило в изключителна опасност живота и свободата му в много по-голяма степен, отколкото в самото начало. Изтъква се, че “самото изминало значително време на практикуване и идентифициране с християнската религия и общност в България представлява ново обстоятелство“ в неговата бежанска история. Посоченото ново обстоятелство било в съответствие със ситуацията на преследване на християни в страната му по произход, за което прилага към молбата подробна Справка за религиозните и политически права и свободи в И.-справката е за актуалната ситуация в Ислямска република И., изготвена от Център за правна помощ – Глас в България, представена на лист б1 от делото.

-На следващо място в повторната молба за закрила се твърди, че преследването спрямо жалбоподателя в И. продължавало, в подкрепа на което прилага и полученото писмо от иранските специални служби за неговото издирване.

Към повторната молба са представени и се съдържат по преписката:

1) Декларация от Християнска църква мисията в полза на жалбоподателя от И. К., вписан в цитираното решение на СГС като представляващ на организацията. В декларацията се твърди, че Християнска църква Мисията развивала „предимно и изключително социална и благотворителна дейност“, като посочва към кои групи лица е насочена дейността и целите „създаване на условия за пълноценно и равноправно участие в съвременното общество и активен живот, усилия да бъдат сведени до минимум порочните обстоятелства, довели тези хора до уязвимост.“ Дейността се осъществявала на територията на имиграционни лагери и бежански клубове, където се посрещали нужди от духовен и материален характер, осъществявал се надграждащ процес, свързан с промяна на ценностната система, култура, образователно и творческо развитие, социална адаптираност и адекватно участие в съвременното общество. Резултатите от дейността мотивирали Държавната агенция за бежанците да подпише споразумение за съвместно сътрудничество с безсрочен характер. Декларацията се издавала и в уверение на това, че жалбоподателят посещавал редовно християнските богослужения на църква „Мисията“ и показвал всеотдайно посвещение на християнските ценности Отделно от това той проявявал голям интерес към българския бит и култура и активно изучавал български език, полагал градивни и постоянни усилия, както и доброволен труд в дейностите и грижата на църквата за другите хора. Посочено е и старанието на жалбоподателя да изучи християнските ценности, да се интегрира в българското общество и да бъде част от християнската култура.

2) Декларация от приятели и близки на А. Р. Л., с изявление относно необходимост от предоставяне на закрила в Република България. В тази декларация се твърди, че съставлявало общоизвестен факт обстоятелството, че християните в И. Били подлагани на жестоко преследване, силно ограничение на техните права и арести, затвор и смърт, декларира се, че жалбоподателят за изминалата една година на пребиваването си в България е интегриран в българската християнска общност на Църква Мисията, участва активно в нейния живот и богослужения, служел всеотдайно в доброволните хуманитарни инициативи на общността и бил градивна част от

българското общество.

3) Трудова характеристика на жалбоподателя като служител на Б. Е., където заемал длъжността шлосер, бил съвестен и стриктно изпълнявал задълженията си, работел в екип и помагал на колегите си.

4) Справка за И. - Справка за актуалната ситуация в Ислямска Република И., в това число за общата политическа ситуация, втора част за нарушения на религиозните права и свободи, трета част за нарушения на свободата на словонто и други свободи, в която се изтъква конкретно следното: .

4.1. Според втората част на справката - з"Нарушения на религиозните права и свободи", религиозните малцинства, сред които и християните, продължавали да бъдат обект на дискриминация- на законово ниво така и на практика, като продължавали да съществуват дискриминационни ограничения в достъпа до образование и работа. Министерството на културата осъществявало мониторинг върху религиозните малцинства, като религиозните общности били задължени да докладват за ново присъединили се членове, изпращайки техните лични данни в министерството. В справката е цитиран И. наказателен кодекс, който предвиждал смъртно наказание за прояви на враждебност и омраза срещу исляма, както и за ерес, богохулство и обида на пророка. За 2016г. са арестувани 31 политически активисти с обвинение за обиждане на исляма, 198 души били задържани за обяви на религиозна враждебност, 12 души за разпространяване на поквара и ерес, както и 103 представители на религиозни малцинствени групи остават в затвора заради религиозна дейност, били арестувани за същия период и 82 християни, сред които и обърнали се от ислям към християнството. По натам в справката са представени мнения за условията в затвора, но са цитирани засегнати представители на друго религиозно малцинство в И. – бахайското. На следващо място в справката е посочено, че спрямо задържаните били разпространени практики на бичуване, ампутации и други форми на жестоко и нечовешко отношение, а членовете на етнически и религиозни малцинства, каквото е християнското, често били подложени на подобно преследване и и дискриминация. Позовава се на данни от доклад за 2017г. на А. интернешънъл за И., според който десетки обърнали се етнически християни са били задържани при акции в техни домове, по време на молитва, а през 2016г. Фондация Опън Д. докладвала за арести на поне 193 християни през 2016г. в И. като изключително сложна била ситуацията с условията на задържане и методите на разпит, на които били подлагани задържаните. Според Съвета на ООН изграждането на християнски молитвени домове е ограничено от 1976г. досега, въпреки признаването на етническите християни от иранската конституция за религиозно малцинство.

4.2. На следващо място във втората част на справката се посочва, че на лоялността към режима и религиозната принадлежност определяли до голяма степен достъпа до образование работа, политически позиции, заеми и др. а останалите – били подложени на институционална дискриминация във всички сфери на живота им. Много от законите на страната били базирани на шиитската традиция. Като християни били признати само гражданите, които са от арменски или асирийски произход или онези, които можели да докажат, че семействата им са практикували християнство преди 1979г. Всеки гражданин, който не спадал към посочените групи бивал зачислен като мюсюлманин. Посочва се, че държавата не признавала за християни други общности - дава се пример за евангелистите. Законодателството на И. забранява на

мюсюлманите да приемат друга религия, позовава се на доклада на център за човешки права в И., според който от 2013г., в който били документирани утвърдени груби репресии в И. срещу протестанти християни, практикувани според справката и до този момент в грубо нарушение на международните норми и Конституцията на И.. Конкретни подробности от този доклад не са посочени.

4.3. На следващо място в същата част на справката е посочено, че за християните било трудно да практикуват религията си открито и свободно, което вжало и за обърналите се от ислям към християнство, което било криминализирано в И.. Хората, променили религията си, ставали жертва на системен тормоз, включително наблюдение, физически атаки, избирателни задържания, измъчване и други нехуманни практики. Посочва се и за осъществява натиск от страна на държавата върху арменските и асирийските църкви – докладвало се за затварянето на църкви от силите на реда, ако се установи, че в тях се покръстват ирански граждани или се извършват служби на езика фарси. Цитира се доклад на департамента на САЩ за 2016г. за арест на петима ирански граждани през август 2016г. за това, че са носили Б. със себе си, четирима от тях били приели християнството, бил арестуван и друг гражданин, след като е извършено претърсване в дома му и намерена християнска литература. Позова се на данни от доклад на Комисията на САЩ за международна религиозна свобода – за събития от 2013г. по отношение на М. Зарган, осъдена на 4 години лишаване от свобода за пропаганда срещу ислямския режим. Позовава се и на становище на британското министерство на вътрешните работи (обективизирано в информация за страните по произход от декември 2015г.), според което съществувал сериозен риск от преследване за приелите християнството и че тяхното завръщане в И. би застрашило сериозно живота и здравето им.

4.4. В третата част на справката - "Нарушения на свободата на словото и други свободи" са посочени данни за арести и осъждането на журналисти - за дейност, подриваща националната сигурност, и водач на духовно движение - М. А. Т., последният осъден за богохулство, .

4.5. В заключение в справката е посочено, че въпреки известен напредък в политическо отношение, в И. продължават редица тежки нарушения на правата на човека, често засегнатите били такива, които не подкрепяли режима и християните. За представителите на тези общности в И. имало сериозни рискове от дискриминация, нехуманно и унижително отношение.

5. Към последващата молба са представени договор за наем и нотариално заверена декларация за осигурена финансова издръжка.

С Решение № 3968/13.06.2018г. по адм.д. 4841/2018г. на АССГ, е отменено Решение № 4/05.04.2017г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което последващата му молба рег. № КП 620 от 26.03.2018г. не е допусната до разглеждане. Съдът е върнал административната преписка на същия административен орган, за ново произнасяне, съобразно мотивите на съдебния акт. Видно от мотивите на съдебното решение жалбата е приета за основателна по следните съображения:

"В последващата молба за закрила чужденецът се е позовал изрично на това, че е приел християнството, като са приложени множество допълнителни писмени доказателства и разпитани свидетели. Макар и преди ДАБ да е установил този факт като недоказан, то при последващата молба са приложени Декларация от християнска църква „Мисията“, според което Л. се явява редовно на богослужения и участва

активно в църковния живот; Декларация от близки и приятели в подкрепа на А. Р. Л.; Трудова характеристика от управителя на [фирма], справка за актуалната ситуация в Ислямска Република И.. Фактът на покръстването никога не е бил разглеждан по същество.

Всички тези документи доказват съществуването на нови факти представляващи по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ „ново обстоятелства от съществено значение за личното му положение“, което задължително следва да бъде обсъдено от компетентния интервюиращ орган."

От съдебния състав е формиран извод за допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като интервюиращ орган при ДАБ към МС изобщо не е обсъдил в решението приложените писмени доказателства от страна на търсещия закрила, позовал се е на ТР 4/2004г. на ВАС относно липсата на мотиви в административния акт. Също съдът е приел и нарушение на гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Според този съдебен състав, "А. Л. при подаването на последващата молба е представил писмени доказателства, които не са обсъдени от интервюиращия орган и същият не е изложил никакви мотиви относно отказа за разглеждане на последващата молба."

В мотивите на съдебно решение № 3968/13.06.2018г. по адм.д. 4841/2018г. на АССГ не са формирани изводи, че представените към повторната молба доказателства обуславят допустимост на последващата молба, както и, че административният орган с решението си следва да допусне същата до производство по общия ред. Въз основа на посоченото съдебно решение, след връщането на преписката органът е дължал обсъждане на представените към повторната молба доказателства.

На основание връщането на административната преписка за ново произнасяне по повторната молба на А. Л., е издадено и оспореното по делото Р№ :-/ 29.06.2018г. на интервюиращ орган, с което повторно последваща молба с вх.№ КП - 620/26.03.2018г., подадена от А. Р. Л., гражданин на И., не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

За да постанови този резултат, в мотивите на оспореното решение и в изпълнение на съдебното решение е прието следното:

1) На първо място органът е приел, че последващата молба за международна закрила се основавала на твърдението, че с приемането на християнската религия и ангажирането му с християнската дейност в Република България през последните две години е ново обстоятелство за личното му положение, както и заявеното, че връщането му в И. би поставило в опасност живота и свободата му тъй като вече е християнин.

2) Органът е приел, че така представените доказателства от молителя не следва да се приемат за нови, тъй като същите са били представени и разгледани както пред Административен съд София-град, така и пред Върховния административен съд.

3) От превода на представения документ, за който молителят твърдял, че е писмо на тайните служби в И., е прието ,че е разгледан от Върховния административен съд, но никъде чужденецът не доказвал, че имало издадена присъда за религиозната му принадлежност, а само заповед за задържането

му за търговската му дейност ,която е осъществявал.

4)Органът се е позовал на заявеното за религията му на проведеното интервю - че е мюсюлманин сунит, и е приел християнството след като е дошъл в Република България, но не бил споменал нито едно опасение за преследване в страната му на произход поради новоприетата религия. нито представил свидетелството си за водно кръщение от дата 29.09.2016г., предвид провеждането на интервюто на дата 19.01.2017г.

5) Органът се е позовал на извода на Върховния административен съд в Решение № 2126/15.02.2018г. по адм.д. 8112/2017г. за правилност на преценката на АССГ на бежанската история на жалбоподателя, включително и в светлината на новопредставените доказателства - като недостоверна.

6) По заявеното в последващата молба, че връщането в И. на жалбоподателя би поставило в опасност живота и неговата свобода, заради твърдението му, че вече е християнин, от Справка № МД-439/12.06.2018г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ било видно, че е "Що се отнася до положението на новопокръстените, които се завръщат в И. след като са били кръстени в чужбина, било то в Турция, А., ОАЕ или в друга държава, то те могат да се завърнат тихо в И. и да не срещат никакви проблеми. Въз основа на информацията по справката, органът е приел, че опасенията на чужденеца са неоснователни. Въпреки твърденията му, че е приел християнската религия в Република България и представените декларации, че редовно посещава богослужения в Християнска църква Мисията, било видно от представената справка, че можело да води нормален начин на живот, ако се завърне в И..

7)Органът е приел, че не са относими трудова характеристика от негов би работодател, нито договорът за наем, и нотариално заверена декларация за осигурената му финансова издръжка, не са относими към основание за допустимост на неговата последваща молба за международна закрила.

Правни изводи на съда:

Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган - интервюиращ орган Е. Ч., в изискващата се писмена форма и с изискващото се съдържание от формална страна. Не е налице и основание за обявяването му за нищожно, предвид ,че формално са обсъдени наведените нови основания, но изводът, че не съставляват основание за допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила, като краен резултат е неправилен.

Сред приложенията към повторната молба е посочено по т.5, че се прилага Писмо от тайните служби в И. за издирването на жалбоподателя, което логически е свързано с твърдението, че преследването му в И. продължавало, в подкрепа на което прилага и полученото писмо от иранските специални служби за неговото издирване. Такова писмо не се съдържа фактически приложено към повторната молба, нито по преписката по адм.д. 8789/2018 г. нито по преписката към приложеното друго дело на АССГ – адм.д. 4841/2018г., по което също е приложена преписката по повторната молба за закрила на жалбоподателя. Видно от изложеното в повторната молба и от цялата повторна административна преписка, то се касае за твърдение, че продължават действията по издирването на жалбоподателя от иранските

специлани служби, за което вече са представени доказателства, разгледани в рамките на производството по молбата му за международна закрила, приключило с решение за отказ. Касае се конкретно за за представено писмено доказателство на чужд език и в превод от езика фарси на български език – л. 107 и 108 от делото – документ на „зам. Дирекцията на разузнаването Щабквартира С. К., провинция С. и Б., до уважаемата Главна шеста наказателна Дирекция в провинция С. и Б. със специален номер 35138/4/40/549 от дата 16.07.2016г. Видно от осъдържанието на писмото, адресатът се уведомява, че дело с номер 417/50/49/32 от дата 16.07.2016г. във връзка и относно обвинението за религиозно противоречие (сунит – шиит) в [населено място] и във връзка с това, че горепосочения последователно няколко пъти след неговото арестуване и разпит и разследване номер 244/1698 е бил под наблюдение от горепосочената Главна дирекция, именно поради това трябва да бъде задържан обвиняемия, като бъде изпълнена заповедта и да остане в ареста.“ Посочва се, че в момента в който бъде забелязан, следва да бъде задържан, арестуван и предаден на правосъдните органи.“ Освен, че посоченото писмо е представено във връзка с молбата за закрила, разгледана и приключила с решение за отказ, а посоченото доказателство, обсъдено в мотивите на решението на председателя на ДАБ – като персонална заповед за вкарването му в затвор, издадена една седмица преди да напусне страната си по произход.

Посоченото писмено доказателство в превод на български език е обсъдено подробно и взето предвид при съдебното обжалване на решението за отказ по молбата за закрила, а също и довода, че чужденецът би бил преследван ако се завърне в страната си по произход поради промяна на религията му, изтъкнат пред касационната инстанция. Така с решение №2126/15.02.2018г. по адм.д. 8112/2017г. на Върховен административен съд, с което е оставено в сила Решение № 3694/02.06.2017г. по адм.д. 4030/2017г. на АССГ. В решението на касационната инстанция е прието неоснователност на касационната жалба, като на стр. 4 -5 от решението е обсъден подробно посочения документ и аргумента за промяна на религията, а именно:

„Видно от приложените доказателства не може да се направи извод, че чужденецът е бил обект на преследване. Действително по делото е представен в превод документ, установяващ, че чужденецът е бил задържан от официалните полицейски власти по повод възникнал конфликт, но никъде в хода на административното производство чужденецът не твърди, нито доказва че има издадена присъда поради религиозната му принадлежност, а само заповед за задържане по отношение на дейността, която е осъществявал – търговска такава и възникнали оплаквания от неплащане на суми по договор за доставка на иранската армия.

Друг довод, изложен от жалбоподателя чрез адв. Д. Р. в писмени бележки е, че чужденецът би бил преследван, ако се върне в родината си поради промяна на религията му в християнска, ще бъде преследван ако се завърне в родината си, поради което би било възникнал сериозен риск за здравето и живота му. В подкрепа на твърденията си, жалбоподателят представя пред касационната инстанция справка за актуалната ситуация в Ислямска

Република И., изготвена от „Център за правна помощ – глас в България“. По делото липсват данни, че чужденецът действително е променил религията си в резултат на негова дълбока убеденост и осъзната решимост. В този смисъл само и единствено представеното свидетелство за водно кръщение, както и представената за първи път декларация от християнска църква „Мисията“/ подписана от същия пастор И. К., подписал и свидетелството за водно кръщение / не доказват действителна промяна в религиозната му принадлежност, още повече, че свидетелството за кръщение е от 29.09.2016 г., а на проведеното на 19.01.2017 г. с чужденеца интервю, същият се определя като мюсюлманин – сунит и въобще не споменава за приемане на християнството. Състоянието на религиозните свободи в Ислямска Република И., както и нетолерантното отношение към изповядването на християнството, както е отбелязано в справката, само по себе си не е основание за предоставяне на статут на чужденеца, ако не се установи, че той е напуснал държавата по произход поради основателен страх от преследване."

Касационната инстанция е посочила, че жалбоподателят не е предоставил информация, от която да се направи заключение за осъществена по отношение на него репресия, както и за съществуването на реална опасност от тежки посегателства. Също е приела за правилно преценена бежанската история като недостоверна и в светлината на новопредставените доказателства, изпълнена с взаимни противоречия, които наред с обстоятелства, при които чужденецът е задържан от българските власти- на Аерогара С., с представен от него фалшив италиански паспорт, указвали други намерения – установяване в Европа по лични причини, но в никакъв случай не обосновавали извод за напускане на страната му по произход поради преследване, опасност от тежки посегателства, заплахи за здравето и живота му и др. по смисъла на чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Предвид приетото в мотивите на решението на касационната инстанция, то следва, че твърдението в повторната молба за закрила, че продължавало преследването спрямо него в И., не касае ново обстоятелство, а прието за недостоверно обстоятелство, обсъдено при първото производство, за което са изложени само твърдения в последващата молба, без нови доказателства, които да опровергават извода за недостоверност по вече разгледаното твърдение.

Твърдението за промяна на религиозната принадлежност е прието за недоказано от ВАС, в това число, свидетелството за водно кръщение и представената за пръв път декларация от християнска църква Мисията, не доказвали "действителна промяна в религиозната му принадлежност", също е прието, че не са представени доказателства за преследване, основателен страх от репресия, както и за съществуването на опасност от тежки посегателства.

С повторната молба са изложени твърдения и приложени доказателства, целящи да опровергават така приетото от съда, като:

- жалбоподателят се позовава на изтеклото време и идентифицирането му с

християнската религия и общност в страната
-представя доказателство - обобщена справка с посочени данни за преследване на християните в И., в това число са посочени източници и изложени твърдения за преследване на лица, преминали от исляма към християнството.

За да попадне в приложното поле на основанието по чл.8, ал.1 ЗУБ - религия, преследването следва да съставлява нарушаване на основни права на човека, или съвкупност от действия, които водят до нарушаването на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост – чл.8, ал.4 ЗУБ, което следва да бъде преценено в производство по общия ред. Именно такива твърдения са изложени в справката към повторната молба, които следва да бъдат прецизно проверени и взети предвид.

Тези обстоятелства нито са преценени, нито са обсъдени, не става ясно защо органът цени приетото по справката на дирекцията, без да обсъжда твърденията за обратното в справката за нарушаване на религиозните права и свободи, с посочени източници на информацията, както и конкретно, че адните за ситуацията в И. дават основание да се приеме, че при завръщането на жалбоподателя в И. същият няма да бъде подложен на преследване или посегателства, относими към предоставянето на статус по чл.8 или чл.9 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал.6 ЗУБ, опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон. Идентично изключващо основание е предвидено и по чл.9, ал.3 ЗУБ относно реалната опасност от тежки посегателства, *"основана на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон."*

Твърдението за пълното идентифициране на жалбоподателя с християнската общност, основано на дейност след като е влязъл в страната, на първо място по време съставлява новонастъпило обстоятелство след подаването на първата молба за закрила и второ, представени са твърдения за преследване. Тези твърдения следва да бъдат разгледани в производство по общия ред, доколкото е възможно да съставляват основания за предоставяне на международна закрила. Твърденията в повторната молба са относими именно към цитираните основания по чл.8, ал.6 и чл.9, ал.3 ЗУБ, които транспонират предвиденото по член 5 от Директива 2011/95 - за необходимостта от международна закрила възникнала на място и следва да бъдат разгледани по същество в производство по предоставяне на международна закрила.

За този си извод настоящият състав на съда съобрази от правна страна следното:

1) След издаването на оспореното по делото решение е приета Резолюция на Европейския парламент от 13 декември 2018г. (2018/2967 (RSP), озаглавена „И., и по специално случая на Н. С., в която освен другото се казва по т.8:

„8.призовава иранските органи да гарантират религиозната свобода в съответствие с иранската конституция и международните ѝ ангажменти и да спрат дискриминацията срещу религиозни малцинства, както и невярващи; (..) освен това призовава иранските органи да гарантират, че всички лица, които пребивават в страната се ползват с еднаква защита пред закона, независимо от етническата си принадлежност, религията или убежденията.

Дали конкретно жалбоподателят при завръщането му в страната му по произход ще бъде засегнат от такова отношение, е въпрос на преценка по същество, но не може да се приеме за доказано твърдението, че приелите християнство могат да водят може да води нормален живот или не среща проблеми. Въпрос по основателност на искането за предоставяне на международна закрила е дали при завръщането на такова лице в И., отношението на властите към него би съставлявало преследване на основание религия по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ или рисковете по чл.9, ал.1 ЗУБ, относимо и към нарушаване на права по чл.2 или чл.3 от ЕКПЧ, за зачитането на които българската държава има позитивни задължения. Следователно, в последващата молба за закрила жалбоподателят се основал на обстоятелства за страната му по произход, относими и към промяната в личното му положение – промяна на религията му, представляващи основание за предоставянето на международна закрила.

2) След постановяване на оспореното по делото решение, е постановено и Решение на Съда на ЕС от 04 октомври 2018г. по преюдициално дело Б. Ф., C-56/17г., ECLI:EU:C:2018:803, като по поставените въпроси за тълкуване на норми по правото на ЕС, във връзка с преследването на основание религия на гражданин конкретно на И., са дадени следните отговори:

„3.Член 10, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че *молителят за международна закрила, който в подкрепа на молбата си се позовава на опасност от преследване поради мотиви, основани на религията, не е длъжен, за да подкрепи твърденията си относно религиозните си вярвания, да прави декларации или да представя документи за всички елементи на понятието „религия“ по тази разпоредба. Молителят обаче трябва да подкрепи тези твърдения с достоверни данни, като представи елементи, въз основа на които компетентният орган може да се увери в истинността на посочените твърдения.*

4.Член 9, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че *забраната, под страх от екзекуция или лишаване от свобода, на действия срещу държавната религия на страната на произход на молителя за международна закрила може да представлява „действие на преследване“ по смисъла на този член, стига органите на тази страна да налагат на практика такива наказания във връзка с посочената забрана, което запитващата юрисдикция следва да провери.* "

Основания, относими към даденото тълкуване по тези точки, са изтъкнати в последващата молба – за криминализиране и наказателно преследване на лица, променили религията си, които са променили религията си, както и за действителна промяна на религията, които съставляват основания за предоставяне на международна закрила и са нови.

4.При преценката на заявените с последващата молба нови обстоятелства съдът съобрази и относимостта ми към преследване на основание религия по практиката на Европейския съд по правата на човека, обсъдена в заключението на генералния адвокат по преюдициалното дело - заключение на генерален адвокат М., представено на 25 юли 2018г. Конкретно по в т. 62 и 63 от заключението е направен анализ на съдебната практика на Съда по правата на човека, по жалби на ирански граждани, приели християнството, след като са напуснали страната си, а именно:

„62.(...) ЕСПЧ наскоро се произнесе три пъти по дела, в които става въпрос за отхвърляне на молби за убежище, подадени от приели християнството ирански граждани. В решение от 23 март 2016 г., F.G. с/у Ш., големият състав на ЕСПЧ стига до извода, че „щеше да има нарушение на членове 2 и 3 от [ЕКПЧ] ако жалбоподателят беше върнат обратно в И. при липсата на оценка ех нипс от страна на шведските органи относно последиците от приемането от жалбоподателя на друга религия“(57). В решение от 5 юли 2016 г., Т.М. и Y.A. с/у Кралство Н.(58), ЕСПЧ обаче отхвърля жалбата на жалбоподателите като явно неоснователна, като приема, че *не са били налице елементи, позволяващи да се постави под въпрос оценката на нидерландските органи, според която разказът на жалбоподателите относно твърдяното приемане от тяхна страна на друга религия не бил достоверен.* Накрая, в решение от 19 декември 2017 г., А. с/у Швейцария, ЕСПЧ също изключва нарушаване на членове 2 и 3 от ЕКПЧ, като счита, че не е неподходяща оценката на швейцарските органи, според която приелите друга религия лица, които още не са били известни на иранските органи, включително поради обстоятелства, различни от приемането на друга религия, и които са възнамерявали да практикуват дискретно вярата си, не са били изложени на риск от третиране, противоречащо на тези разпоредби(59). За да се произнесе по този начин, посоченият съд прави разлика между делото, с което е сезиран, и делата, по които е постановено решение на Съда от 5 септември 2012 г., Y и Z (C-71/11 и C-99/11, EU:C:2012:518)(60).

63. (...) „жалбоподателят по това дело (както този по делото, по което е

постановено решение на ЕСПЧ от 23 март 2016 г., F.G. с/у Ш., CE:ECHR:2016:0323JUD004361111) приел друга религия, след като напуснал И.. Поради това молбата му за убежище се отнасяла за нужда от международна закрила, възникнала „на място“, съгласно член 5 от Директива 2011/95. Както обаче отбелязва ЕСПЧ в посоченото решение, *като препраща към ръководните принципи относно молбите за убежище, основани на религията, когато търсещият убежище се позовава на приемане на друга религия „на място“, е налице тенденция да се проявява особена загриженост относно достоверността и се налага строг и задълбочен преглед на обстоятелствата и на приемането на другата религия*. Освен това, както посочва също ЕСПЧ, по този вид дела потенциалните субекти на преследването са склонни да отдават по-малко значение на приемането на друга религия на място, като се има предвид неговият често „опортюнистичен“ характер.“.

5. Също според т. 79 от Решение от 05 септември 2012г. по съединени дела Y и Z (C-71/11, C-99/11 EU:C:2012:518) Съдът на ЕС уточнява, че "обстоятелството, че заинтересованото лице „би могло да избегне риска, като се откаже от някои религиозни действия, по принцип е ирелевантно“. Поради това изводът в оспореното решение, че жалбоподателят може да води нормален начин на живот, както и, че е възможно мирно да се завърне в И., на първо място противоречат на част от източниците по справка на Агенцията от 12п06.2018г., на която се е позовал органът. Видно от същата, на л. 4 от нея, това се отнася за лица, променили религията си, които не се стремят активно да прозелитират, както и тези, които не счита религията за личен въпрос и не търсят публично изразяване на християнството (л. 39 от делото, на гърба, първи абзац . Дали жалбоподателят е такъв, е въпрос по същество на нуждата или не от международна закрила, а не на допустимост на последващата молба.

5. В практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по въпроса дали при експулсиране на чужденци ще бъдат засегнати основни права до степен, че да се ангажира отговорността на съответната държава за нарушаването на чл.2 или чл. 3 от ЕКПЧОС, съставляващи тежки посегателства и относими към предоставяне на закрила в това число, се приема следното:

5.1. Съдът по правата на човека (ЕСПЧ) по прилагането на нормите на Конвенцията е приел, че отговорността на едната договаряща държава може да бъде ангажирана по косвен начин чрез поставянето на физическо лице на реален риск от нарушаване на неговите права в държава извън нейната юрисдикция в контекста на член 3 от Конвенцията за първи път по делото S. срещу O. кралство (Решение от 7 юли 1989 г., S. v. T. U. K., серия A № 161, § 88). Впоследствие, съдебната практика, която се прилага еднакво и при риска от нарушения на член 2 от Конвенцията, се основава на основното значение на тези разпоредби и на абсолютния характер на забраната на член 3 и на факта, че той обхваща международно приет стандарт и забраната за изтезания, както и сериозният и непоправим характер на тези нарушения.

Такива съображения обаче не са автоматично приложими по отношение на правата, защитени по другите разпоредби на Конвенцията.

5.2. Също в решението по цитираното дело S., в § 86, ЕСПЧ е приел, че не може да се изиска договаряща държава да върне чужденец само в страна, в която условията са в пълно и ефективно съответствие с всяка от гаранциите на правата и свободите, посочени в Конвенцията. Съдът обаче не изключва, че може да възникнат въпроси по член 6 от Конвенцията в приемащата държава, особено когато съществува риск от екзекуция (S., § 113) или евентуално по член 5 от Конвенцията, ако перспективата за произволно задържане е достатъчно явна (Решение от 14.10. 03 по дело T. срещу O. кралство, жалба 17387/03).

5.3. Съдът е подчертавал, че свободата на мисълта, религията и съвестта е една от основите на демократичното общество и че проявяването на нечия религия, включително стремежа да се убеди ближният, е съществена част от тази свобода - ЕСПЧ, Решение от 25 май 1993г. по делото K. срещу Гърция, § 31. Това обаче е преди всичко стандартът, прилаган в договарящите държави, които са ангажирани с демократичните идеали, върховенството на закона и правата на човека. Независимо от това договарящите държави имат задължения, наложени съгласно Конвенцията на Организацията на обединените нации за статута на бежанците от 1951 г. и членове 2 и 3 от Конвенцията. В резултат на това се предлага защита на онези, които имат обосновано твърдение, че или ще понесат преследване, *inter alia*, поради религиозни причини или ще бъдат изложени на реален риск от смърт или сериозно малтретиране и евентуално явно отричане на справедлив процес или произволно задържане, поради тяхната религиозна принадлежност (както по всяка друга причина). В противен случай би се наложило задължение на договарящите държави по Конвенцията *ефективно да действат като косвени гаранти на свободата на религията за останалия свят*. Въпреки това Съдът не е изключил възможността в изключителни случаи да се ангажира отговорността по член 9 от Конвенцията на държава, която експулсира определено лице, ако жалбоподателят е изправен пред реален риск от флагрантно нарушение на този член в приемащата страна; но според Съда е трудно да си представим случай, при който достатъчно флагрантно нарушение на член 9 не би включвало третиране в нарушение на член 3 от Конвенцията (ЕСПЧ, Решение от 28 февруари 2006г. по делото Z. and T. срещу O. кралство, жалба № 27034/05).

В светлината на цитираната практика, то съставлява също въпрос по същество за необходимостта или не от международна закрила поради риск от преследване на основание религия в страната по произход на чужденеца, засягащо права по чл. 2 или чл.3 от Конвенцията, а не на допустимост по смисъла на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ на молбата до производство за предоставяне на международна закрила.

Следователно, твърденията в повторната молба, за действително приобщаване към християнската общност в страната, за преследване на християните и риск от тежки посегателства, на основание промяна на религията от ислям, в случая след влизане в страната, относими към преценката по чл.8, ал. 6 и чл.9, ал.3 ЗУБ, като нови обстоятелства, обуславят

допустимост на процесната последваща молба за международна закрила на А. Р. Л.. Всички тези документи доказват съществуването на нови факти представляващи по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ „нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение“, за разглеждането им следва да се образува производство по общия ред, с цел спазване на задълженията на българската държава както по правото на ЕС така и по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи чрез надлежната преценка на личното положение на молителя съобразно наведените нови обстоятелства.

Следователно, изводът в оспореното решение, че опасенията на чужденеца за риск от преследване са неоснователни, както и, че можело да води нормален начин на живот, ако се завърне в И., са преценка по същество за нуждата от международна закрила, и надхвърлят преценката по допустимост на повторната молба. В случая, доколкото е преценено, че са представени нови обстоятелства по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ *от съществено значение за личното му положение, още с Решение № 3968/13.06.2018г.* по адм.д. 4841/2018г., за които неправилно с оспореното по делото решение е формиран извод, че не са от съществено значение за личното му положение и относими към предоставянето на международна закрила.

Предвид изложеното, оспореното решение следва да бъде отменено като материално незаконосъобразно, налице е основание за допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила, по арг. от противното на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ.

На основание изложеното и чл. 85, ал.1, ал.2 и ал.4 ЗУБ, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Р. Л., гражданин на И., срещу Решение № 7-Х/29.06.2018г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което последващата му молба рег. № КП-620/26.03.2018г. не е допусната до разглеждане.

ВРЪЩА преписката на интервюиращ орган при ДАБ, компетентен да разгледа последваща молба рег. № КП-620/26.03.2018г., подадена от А. Р. Л., гражданин на И., със задължителни указания за допускането ѝ до производство по предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: